

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: D. Y., nar. X
státní příslušnost: X
naposledy pobytem X

zastoupen Mgr. Viktorem Klímou, advokátem
se sídlem Melantrichova 477/20, 110 00 Praha

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina
se sídlem Wolkerova 4448/37, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2020, č. j. KRPJ-115716-27/ČJ-2020-160022-SV

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2020, č. j. KRPJ-115716-27/ČJ-2020-160022-SV, **se zrušuje.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Viktoru Klímovi, advokátu se sídlem Melantrichova 477/20, 110 00 Praha **se přiznává** odměna ve výši **12.342 Kč**, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 13. 11. 2020 žalobce brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2020, č. j. KRPJ-115716-27/ČJ-2020-160022-SV, jímž žalovaná zajistila žalobce na dobu 30 dnů ode dne 5. 11. 2020, neboť se nacházel na území ČR neoprávněně ukryt v kamionu. Žalovaná zjistila, že hranice překročil ze Slovenské republiky (dále také „Slovensko“ nebo „SR“). Zajistila jej proto za účelem jeho předání do SR podle tzv. readmisní dohody.

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že policejní hlídka zadržela žalobce ve čtvrtek dne 5. 11. 2020 během kontroly nákladního vozu v objektu střediska Správy a údržby dálnic Podivín. Žalobce se spolu s dalšími cizinci nacházel v nákladovém prostoru. Neměl u sebe cestovní doklad ani žádné pobytové oprávnění. Měl však občanský průkaz Turecka.
3. Žalovaná dne 6. 11. 2020 vydala rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky („zákon o pobytu cizinců“). Účelem zajištění bylo předání žalobce podle Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 2. 7. 2002, publ. ve sdělení MZV č. 1/2004 Sb. m. s („readmisní dohoda“). Žalovaná žalobce zajistila na 30 dnů. Rozhodnutí mu bylo předáno dne 7. 11. 2020.
4. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí dospěla mimo jiné k závěru, že žalobce neoprávněně vstoupil ze Slovenska na území ČR, kde pobýval bez platného oprávnění k pobytu. Tím porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 2. 10. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-32/MIN/KAN, které bylo přijato k ochraně obyvatelstva a prevenci šíření nemoci Covid-19 („ochranné opatření“).
5. Podle žalované byly naplněny podmínky pro předání podle readmisní dohody. Použití mírnější donucovacích opatření žalovaná zvážila, ale dospěla k závěru, že by uložení zvláštního opatření ohrožovalo výkon předání žalobce. Takové opatření by bylo neúčinné. Žalobce totiž nemá v ČR hlášený pobyt, ubytování, dostatek finančních prostředků na předpokládané náklady spojené s realizací předání, cestovní doklad a není ani držitelem oprávnění k pobytu. V ČR nežije žádný jeho příbuzný nebo známý, který by mu případně poskytl ubytování nebo za něj složil finanční záruku.

III. Žaloba

6. Žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce v doplnění žaloby namítl, že nebyly splněny předpoklady pro jeho zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Deklarovaným účelem je sice předání na Slovensko, rozhodnutí o zajištění ale žalovaná vydala zejména kvůli neoprávněnému pobytu žalobce a porušení ochranného opatření. Odůvodnění rozhodnutí žalované neobsahuje žádné údaje o tom, zda žalovaná požádala slovenskou stranu o převzetí žalobce, případně s jakým

výsledkem. S žalobcem žalovaná současně zahájila řízení o správním vyhoštění. Měla jej proto zajistit za tímto účelem.

7. V době vydání rozhodnutí navíc žalovaná věděla, že Slovensko nesouhlasilo s převzetím žalobce. To vyplývá z vyjádření slovenského Ministerstva vnútra ze dne 6. 11. 2020, které je ve spisu. Pokud Slovensko odmítlo žalobce převzít, neexistoval v době zajištění reálný předpoklad jeho předání do jiného státu. Dne 19. 11. 2020 ČR žalobce předala na Slovensko. Není však zřejmé, na jakém právním základě.
8. Úvaha žalované o nemožnosti uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování nedostačuje. Z jednání žalobce neplyne, že by měl v úmyslu skrývat se. Měl u sebe biometrický turecký občanský průkaz. Pokud by hodlal mařit rozhodnutí správních orgánů, nechal by jej v Turecku. To žalobce neučinil a uvedl pravdivé osobní údaje. S žalovanou řádně spolupracoval. Cestu v úkrytu v kamionu žalobce podstoupil pouze kvůli obavě z pronásledování. Proto chtěl v ČR požádat o mezinárodní ochranu, což se mu nepodařilo. Tyto skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce žalovaná nezohlednila.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

10. Podle žalované z gramatického výkladu ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že žalovaná má povinnost, nikoliv jen možnost zajistit cizince, který neoprávněně vstoupil na území ČR, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy. Zajištění žalobce je proto v souladu s tímto ustanovením, protože jeho neoprávněný pobyt na území ČR spojený s porušením ochranného opatření žalovaná řádně prokázala.
11. Slovensko nejdříve vyslovilo nesouhlas s převzetím žalobce a dalších cizinců, kteří cestovali spolu s ním. Ředitelství služby cizinecké policie však následně poslalo Slovensku opakovanou žádost o převzetí několika cizinců. Na základě této žádosti slovenská strana v souladu s čl. 2 odst. 6 readmisní dohody souhlasila s převzetím 14 cizinců, včetně žalobce. Zajištění žalobce proto žalovaná ukončila ke dni 19. 11. 2020, kdy jej předala slovenské policii.
12. Žalovaná nemohla žalobce zajistit za účelem správního vyhoštění. Toto řízení zastavila, protože správní vyhoštění nelze udělit cizinci, který má být předán podle mezinárodní smlouvy.
13. Mírnější opatření zde nepřicházela v úvahu. Žalobce do schengenského prostoru vstoupil neoprávněně, v rozporu s platnými právními předpisy. Z jeho vyjádření jasně vyplývalo, že v ČR nehodlá zůstat a chce cestovat dále do Francie. Pokus podat žádost o mezinárodní ochranu učinil pouze účelově ve snaze vyhnout se vycestování z území.
14. Žalobce ve své **replíce** podané prostřednictvím ustanoveného zástupce nesouhlasil s tím, že ho žalovaná musela zajistit. Zajištění má být subsidiární, žalovaná k němu smí přistoupit, pouze pokud nelze uplatnit mírnější opatření. Přihlédnout měla i k tomu, že žalobce zemi opustil nedobrovolně z důvodu jeho pronásledování.

Žalobce s ní spolupracoval, doložil svou totožnost občanským průkazem. To, že uvedl, že má příbuzné ve Francii, samo o sobě nesvědčí o riziku útěku. S ohledem na čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků nelze tvrdit, že žalobce vstoupil na území ČR neoprávněně. Nebylo na jeho vůli, kdy a kde vstoupí v kontakt s orgány cizinecké správy některého ze států EU. Proto mu nelze klást za vinu způsob, jakým přicestoval. Ze správního spisu vůbec nevyplývá, že by Slovensko vydalo souhlas s převzetím žalobce. I pokud by tomu tak skutečně bylo, pro soud je rozhodný skutkový stav v době vydání rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce sice požadoval nařízení ústního jednání, soud však jednání neshledal jako nezbytné, protože postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Toto ustanovení umožňuje zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání.
16. Krajský soud stran skutkového stavu věci vycházel ze **správního spisu**. Vyplývá z něho, že žalobce byl zajištěn policejní hlídkou dne 5. 11. 2020, když se nacházel v nákladovém prostoru kamionu spolu s dalšími 47 osobami. Ve spisu se nachází kopie občanského průkazu Turecka. Z protokolu sepsaného dne 6. 11. 2020 o výsledku žalobce vyplývá, že žalobce žil v Turecku v obci Agri (Eleskirt) v Turecku, a je svobodný a bezdětný. Celá rodina jsou Kurdové. Nikdy v Turecku nepracoval, pásł dobytek. Kurdové nemají možnost mít stálé zaměstnání. Na cestu do Evropy se vydal proto, že neměl finanční prostředky na stěhování do velkých měst (Istanbul, Izmir). Využil zprostředkování a přes Istanbul a vycestovali kamionem do Evropy. Byli kontrolováni policií až v ČR. Žalobce nikdy neměl cestovní doklad, pouze občanský průkaz. Na území ČR nemá žádné vazby, ve Francii ale žije jeho strýc a teta. Do Turecka se nechce vrátit z ekonomických důvodů. Ve spisu je dále založeno samotné napadené rozhodnutí o zajištění žalobce na dobu 30 dnů ode dne omezení jeho osobní svobody, tzn. od 5. 11. 2020, za účelem jeho předání do Slovenské republiky. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 11. 2020, kdy bylo osobně žalobcem převzato a bylo mu přetlumočeno. Dále je ve správním spisu založen přípis Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ze dne 6. 11. 2020, podle něhož SR odmítla převzít žalobce a dalších 42 cizinců. Poté však je ve správním spisu založen přípis Ředitelství cizinecké policie ČR ze dne 16. 11. 2020, podle něhož žalobce bude s ostatními zajištěnými cizinci převzat dne 19. 11. 2020 na hraničním přechodu Starý Hrozenkov – Drietoma orgánům slovenské policie.
17. Žaloba je **důvodná**.
18. Krajský soud považuje za vhodné nejprve shrnout právní východiska zajištění cizince za účelem předání podle mezinárodní smlouvy (§ 129 odst. 1 ZPC), které zasahuje do osobní svobody cizince. Právo na osobní svobodu je jedním z nejvýznamnějších základních práv. Zbavení osobní svobody proto musí představovat výjimku ze zásady, že veřejná moc nemůže jednotlivce zbavit osobní svobody. Přípustnost této výjimky podmiňují úzce vykládaná kritéria definovaná v čl. 5 Evropské úmluvy o

- lidských právech („Úmluva“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod, návratové směrnici (směrnice č. 2008/115/ES) a zákoně o pobytu cizinců.
19. Zajištění cizince za účelem předání podle mezinárodní smlouvy upravuje § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Stanoví, že pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009. Podle § 129 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců platí, že pokud nelze předání cizince uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.
 20. I při postupu podle readmisní dohody a při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného státu je třeba respektovat Úmluvu. Ustanovení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy umožňuje zbavení svobody osoby v souladu s řízením stanoveným zákonem, *aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání.* Zajištění lze podle uvedeného ustanovení Úmluvy ospravedlnit, pouze pokud probíhá proces vydání nebo vyhoštění. Tyto procesy přitom musí probíhat s řádnou péčí ze strany příslušných státních orgánů. Zajištění musí mít oporu ve vnitrostátní právní úpravě a musí jí odpovídat. Zároveň nesmí být svévolné. To znamená, že veřejná moc musí o zajištění rozhodnout v dobré víře, že dojde k naplnění jeho účelu, musí ho vykonat na odpovídajícím místě a v odpovídajících podmínkách, a jeho délka by neměla přesáhnout dobu, ve které lze dosažení účelu zajištění rozumně předpokládat (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 12. 2020 ve věci *Shiksaitov proti Slovensku*, č. 56751/16 a 33762/17, § 55).
 21. Nezbytným předpokladem zákonnosti rozhodnutí o zajištění cizince je tedy úvaha žalované o tom, zda lze vůbec realizovat účel, pro který cizince zajistila (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61). To platí i v případě zajištění cizince za účelem předání podle mezinárodní smlouvy. Pokud žalovaná cizince zajistí za účelem předání podle readmisní dohody, musí být zřejmé, že k předání podle této dohody vůbec může dojít (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Azs 253/2015-37). Žalovaná rovněž musí zvažovat využití mírnějšího opatření a tuto úvahu také promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40).
 22. Na rozdíl od zajištění za účelem správního vyhoštění nebo zajištění za účelem předání podle nařízení č. 604/2013 (tzv. nařízení Dublin III), v případě zajištění za účelem předání podle readmisní dohody neprobíhá s cizincem žádné paralelní řízení o jeho předání zakončené vydáním rozhodnutí, v rámci kterého by příslušný orgán zkoumal případné překážky uskutečnitelnosti předání. Jediné řízení, v rámci kterého se tyto překážky posuzují, je právě řízení o zajištění cizince. Proto lze na rozhodnutí žalované klást přísnější nároky.
 23. Z § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zároveň vyplývá, že by se předání zásadně mělo uskutečnit do 48 hodin. Tato doba odpovídá i čl. 2 odst. 5 readmisní dohody, podle kterého *„[p]řevzetí občana třetího státu podle odstavce 1 se uskuteční po*

předchozím písemném vyrozumění žádané smluvní strany bez zvláštních formalit, jestliže o jeho převzetí žádající smluvní strana požádala do 48 hodin od okamžiku jeho protiprávního vstupu.“ Zajištění cizince za účelem předání podle mezinárodní smlouvy proto nesmí být automatismem. Žalovaná by k němu měla přistupovat pouze výjimečně a v odůvodněných případech. Z toho pak plyne, že v rozhodnutí o zajištění musí žalovaná uvést skutečnosti, pro které nebylo možné předání uskutečnit bez nutnosti zajištění, či jaká překážka předání ve lhůtě 48 hodin bránila (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2020, č. j. 48 A 4/2020-30).

24. Žalovaná v tomto případě výše uvedeným požadavkům nedostála. Ve vztahu k posouzení realizovatelnosti předání žalobce na Slovensko neobsahuje její rozhodnutí prakticky žádné odůvodnění. Žalovaná toliko odkazuje na příslušná ustanovení readmisní dohody, ze kterých dovozuje povinnost Slovenska žalobce převzít. Konstatuje, že předání nebylo možné uskutečnit do 48 hodin kvůli tomu, že žalobce musel absolvovat čtrnáctidenní karanténu. Z rozhodnutí však není zřejmé, kdy Česká republika požádala slovenskou stranu o převzetí žalobce, zda tak vůbec učinila, či jak slovenská strana na tuto žádost odpověděla a jaké další kroky je nezbytné učinit za účelem realizace předání. Uvedení těchto skutečností je nezbytné k tomu, aby soud mohl přezkoumat, (1) zda v době vydání rozhodnutí o zajištění existoval reálný předpoklad realizace jeho účelu, a (2) zda doba trvání zajištění odpovídá efektivní práci žalované s transferem zajištěného cizince a jeho individuální situaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60).
25. Za zcela zásadní problém považuje krajský soud to, že součástí spisu je odpověď Prezidia policajného zboru SR ze dne 6. 11. 2020 ve kterém slovenská strana v reakci na vyrozumění o převzetí 43 cizinců včetně žalobce uvádí, že *nesouhlasí s převzetím těchto cizinců* s tím, že šlo o pouhý tranzit cizinců přes území SR. Rozhodnutí o zajištění žalovaná předala žalobci teprve 7. 11. 2020, takže lze předpokládat, že v té době, již měla k dispozici negativní odpověď slovenské strany na vyrozumění o převzetí. Za těchto okolností však nelze zajištění žalobce zdůvodnit jeho předáním podle readmisní dohody. Pokud totiž přijímající stát projeví nesouhlas s převzetím cizince, pak nelze bez dalšího považovat za reálný předpoklad, že se předání cizince uskuteční. Není totiž zřejmé, že k předání vůbec může dojít. V takovém případě je však zajištění nutné považovat za svévolné, protože o něm žalovaná nerozhodla v dobré víře, že dojde k dosažení jeho účelu. Krajský soud samozřejmě nepopírá, že žalovaná mohla mít interní informace o tom, že bude možné nesouhlas slovenské strany s předáním cizinců revokovat (srov. v dublinském řízení proces remonstrace), ale takové skutečnosti nejsou ve správním spisu dokumentovány, a proto je krajský soud nemůže brát při přezkumu napadeného rozhodnutí v potaz.
26. Na věci nic nemění ani skutečnost, že k realizaci readmise žalobce na Slovensko později došlo. Jak správně žalobce poukázal, soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V době rozhodování žalovaná měla k dispozici negativní odpověď Slovenska na převzetí žalobce. Z toho, že k realizaci readmise skutečně došlo, vyplývá, že poté, co žalovaná obdržela nesouhlas s převzetím, zřejmě ČR učinila další kroky k naplnění účelu zajištění žalobce. Readmisní dohoda ani Protokol k jejímu provádění (sdělení č. 2/2004 Sb. m. s.) neupravuje další postup

v případě, že jedna ze stran převzetí odmítne. Možnost tohoto postupu soud nezpochybňuje. Zajištění cizince za účelem jeho předání je však v takovém případě možné, pouze pokud žalovaná v rozhodnutí řádně zdůvodní, z čeho dovozuje, že i přes počáteční nesouhlas přijímajícího státu existuje reálná možnost, že k předání cizince může dojít. V tomto případě se tak nestalo a žalovaná při vydání rozhodnutí o zajištění žalobce vůbec nezohlednila nesouhlas slovenské strany s převzetím žalobce. Za těchto okolností je však skutkový stav, který žalovaná vzala za základ napadeného rozhodnutí, v rozporu se spisem a rozhodnutí je ve vztahu k posouzení uskutečnitelnosti předání nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

27. Námitka žalobce, že žalovaná nesprávně posoudila existenci reálného předpokladu naplnění účelu zajištění, je důvodná. Krajský soud proto nepovažuje za nutné vypořádat se i s dalšími žalobními námitkami. Pro úplnost však krajský soud uvádí, že vstup žalobce na území ČR v rozporu s ochranným opatřením nehraje pro důvodnost jeho zajištění žádnou roli. Krajský soud připomíná své závěry z rozsudku ze dne 11. 11. 2020, č. j. 41 A 60/2020-31, ve kterém dospěl k názoru, že cizince nelze zajistit z důvodu možného ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti pouze proto, že na území ČR vstoupil v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví přijatým k ochraně obyvatel před zavlečením nemoci Covid-19. Porušení tohoto opatření může představovat ohrožení veřejného zdraví (pokud by cizinec skutečně trpěl nemocí Covid-19), které sice je důvodem pro uložení správního vyhoštění, není ale důvodem pro zajištění cizince za tímto účelem. Stejně tak i ve vztahu k zajištění za účelem předání podle mezinárodní smlouvy není rozhodné, zda žalobce porušil ochranné opatření (obdobně viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2020, č. j. 41 A 59/2020-27, ve vztahu k zajištění za účelem předání cizince podle nařízení Dublin III).

VII. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na výše uvedené zrušil soud napadené rozhodnutí žalované v plném rozsahu podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Skutkový stav, který žalovaná vzala za základ napadeného rozhodnutí, je v otázce realizovatelnosti účelu zajištění v rozporu se spisem a rozhodnutí žalované je v této otázce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
29. Soud současně se zrušením rozhodnutí nevyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, neboť zrušení rozhodnutí o zajištění žalobce neznamená, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci znamená ukončení řízení před správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34). Zajištění žalobce navíc žalovaná v meziobdobí ukončila.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady však nevyčísлил. Ani ze spisu neplyne, že by mu vznikly. Proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaná ve věci neuspěla. Proto jí právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Krajský soud tedy nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

31. Usnesením ze dne 19. 11. 2020, č. j. 33 A 63/2020-21, soud žalobci ustanovil k ochraně jeho práv zástupcem advokáta Mgr. Viktora Klímu. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 10 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb („advokátní tarif“).
32. Krajský soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za tři úkony právní služby: příprava a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu], seps doplnění žaloby a repliky [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní pomoci činí 3.100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Zástupce žalobce doložil také vyúčtování pracovní cesty, kterou vykonal za účelem nahlédnutí do správního spisu žalované a jednání s protistranou o dalším postupu v řízení.
33. Nahlížení do spisu a studium spisu, které ustanovený advokát prováděl před doplnění žaloby, je třeba pro určení odměny a náhrady hotových výdajů advokáta považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, nikoli za samostatný úkon právní služby (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008-40). Pokud jde o údajné jednání s protistranou, to zástupce žalobce nedoložil. Krajský soud jej navíc nepovažuje za účelně vynaložený výdaj, protože tato porada nemohla jakkoli ovlivnit výsledek řízení.
34. Náhradu cestovních výdajů a promeškaného času soud zástupci žalobce v tomto případě nepřiznal. Cestu z Třebíče do Jihlavy zástupce žalobce podnikl za účelem nahlížení do čtyřech spisů vedených ve věci zajištění cizinců, které zdejší soud projednává. Náhradu výdajů souvisejících s touto cestou mu krajský soud přiznal v rozsudku vedeném ve věci vedené pod sp. zn. 41 A 68/2020.
35. Celková částka odměny včetně daně z přidané hodnoty (ve výši 2.142 Kč) tedy činí 12.342 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2020

Za správnost vyhotovení:
K. M.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce